

Arrest

nr. 157 742 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. LOOPMANS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijk geregistreeerde samenwoning dd. 30.07.2010 op 26.09.2013 in onderlinge overeenstemming werd stopgezette Antwerpen.

Op 08.11.2013 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 25.11.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomst dd. 13.02.2012 (Damco); bijbehorende overeenkomst maaltijdcheques; bijbehorende loonfiches voor de periode september — november 2014: uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilbig is. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.*
- inschrijvingsformulier CVO Lethas op naam van betrokkene: betrokkene legt geen overige documenten of een eindattest met betrekking tot deze taallessen voor, het is bijgevolg niet zeker of hij deze lessen effectief heeft gevolgd. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land.*
- aankoopakte woning gelegen (...): gezien huisvesting een basisbehoefte is kan men bezwaarlijk stellen dat dit een afdoende bewijs is van sociale en economische integratie.*
- betalingsbewijzen onderhoudsgeld voor het gezamenlijk kind van betrokkene en de referentiepersoon: deze documenten bewijzen dat betrokkene onderhoudsgeld betaald. Echter, met deze documenten is niet bewezen dat er sprake is van een affectieve band, noch is er aangetoond dat het recht van bewaring / het omgangsrecht bij onderlinge overeenkomst dan wel bij gerechtelijke beslissing aan betrokkene werd toegewezen. Gelet op deze elementen kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4 van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.*

Voor zover betrokkene zich beroept op de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4, dient opgemerkt te worden dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1°. Echter, betrokkene toont niet afdoende aan te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4, 2 en 3. Uit de voorgelegde stortingsbewijzen blijkt immers niet dat 'het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is', noch dat 'het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners (...), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner (...) die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is.' Er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op heden nog steeds een affectieve band heeft met zijn zoon, noch zijn er tegenaanwijzingen dat de voorgelegde stortingen niet kunnen verdergezet worden vanuit het land van herkomst of origine van betrokkene.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de overige uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4. Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) ENIG MIDDEL: Schending van artikel 40/42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Uit de inzake formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr.37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht kan worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht bevoegd is zich uit te spreken over een beslissing tot intrekking van een eerder uitgevaardigd verblijfsrecht, waarbij de Raad de wettigheid van de motieven van dergelijke beslissing dient na te gaan.

De materiële motiveringsplicht veronderstelt dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen. (cf. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., AdministratiefRecht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu kan gesteld worden dat de beslissing :

- primo niet afdoende is gelet op de enorme discrepantie tussen de motivering en de ernst en zwaarwichtigheid van de eruit resulterende gevolgen voor verzoeker;*
- secundo niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens;*
- tertio op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.*

Eerste Onderdeel :

Aan een ex artikel 42quater Vr.W. bekomen relationeel verblijfsrecht kan een einde worden gesteld wanneer het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis§2 Vr.W. wordt beëindigd binnen de 3 jaar.

Welnu, we lezen in de beslissing zelf dat het wettelijk geregistreerd samenwonen is aangevangen op 30.07.2010 (uiteraard bestond de relatie en de hechte levensgemeenschap tussen verzoeker en zijn toenmalige partner al veel langer) en dat deze is beëindigd op 26.09.2013.

Dit maakt dat dit partnerschap langer dan 3 jaar heeft geduurd zodat op die wettelijke basis dergelijke beslissing niet langer geschraagd kan worden.

Het aan de oorsprong liggende motief van de beslissing is derhalve onwettig!

Tweede onderdeel :

Voorts doet de overheid gelden dat het hebben van een job en dito verwerven van een eigen inkomen onvoldoende bewijs vormen van een aanvaardbare mate van integratie.

Evenmin vormt het aankopen van een eigen woonst volgens diezelfde overheid onvoldoende bewijs van sociale en economische integratie.

Het spreekt voor zich dat dergelijke stellingnames niet kunnen bijgetreden worden én dat zij geenszins als afdoende motivering kunnen weerhouden worden.

Immers, benevens het aanleren van de taal, maakt juist wel het hebben van een job de beste en grootste garantie uit om zich ten volle te integreren in de maatschappij en de samenleving onder burgers.

Zoals geweten heeft verzoeker steeds gewerkt sinds 2010.

Bovendien moge het zo zijn dat huisvesting een basisbehoefte is. Het feit dat men zich een eigen woonst aanschaft (via de eigen verworven inkomsten) toont op meer dan afdoende en genoegzame wijze de perfecte integratie aan.

Derde onderdeel :

Vervolgens wordt vastgesteld dat de overheid verwijst naar een "inschrijvingsformulier CVO Lethas" om er onmiddellijk aan toe te voegen dat er geen eindattest wordt bijgebracht "... met betrekking tot deze taallessen" (eigen accentuering) zodat niet kan nagegaan worden of hij die lessen daadwerkelijk gevolgd heeft en er derhalve geen afdoend bewijs van integratie- inspanningen voorligt.

Ook hier getuigt de beslissing van een slordigheid en dus een onzorgvuldige motivering — op zich ook al een reden tot nietigverklaring van de beslissing.

Immers heeft verzoeker over de voorbije jaren wel degelijk tal van taallessen nederlands gevolgd én daarvan de bewijzen bijgebracht - daar wordt niet naar verwezen.

Het inschrijvingsformulier CVO Lethas" dan, waar de overheid zo graag naar verwijst, heeft geen de minste betrekking op nederlandse taallessen.

Dat betreft een zoveelste beroepsopleiding, die verzoeker wenste aan te gaan en dit in de informaticasector (programmeren datacommunicatie en netwerkbeheer).

Vierde onderdeel :

Tenslotte — en zonder terzake enig verder onderzoek te hebben doorgevoerd — beslist de overheid dat verzoeker geen affectieve band zou hebben met zijn kind en dit om de eenvoudige reden dat er geen gerechtelijke beslissing voorligt nopens enige vorm van omgangsrecht noch een onderlinge overeenkomst in die zin tussen vader en moeder.

De overheid heeft op dat punt geen pertinent afdoend en grondig onderzoek doorgevoerd middels het expliciet bevragen hieromtrent van verzoeker dan wel de voormalige partner, moeder van het kind.

Vader en moeder hebben wel van bij aanvang zo'n onderlinge afspraken gemaakt en moeder bevestigt dat ook in haar schriftelijke verklaring van 04.09.2015

Voor de zelfontplooiing en de verdere ontwikkeling van het kind is het uitermate belangrijk dat het kind een normale en stabiele relatie onderhoudt met zijn beide ouders.

Dit is een gegeven dat door alle internationale kinderrechtenorganisaties wordt onderschreven én dat juist daarom wordt bekrachtigd en bevestigd in diverse verdragsrechtelijke teksten inzake kinderrechten.

Redelijkervijze kan aldus van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, zijn familiaal en sociaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit sociaal-maatschappelijk milieu van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt (nu geweten is dat het begrip privé- leven veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het familiale e/o gezinsleven doch tevens de sociaal-maatschappelijke relaties en kontakten inhoudt) — dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en familiale en sociaal- maatschappelijke bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, is geregeld;

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu is het niet betwist dat op 26 september 2013 – en dus op een ogenblik dat verzoekende partij nog geen vijf jaar over een recht op verblijf beschikte – de wettelijke samenwoning met verzoekende partij werd stopgezet.

Verzoekende partij betwist evenmin dat zij niet onder de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet valt nu zij niet aantoonst te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.

Ingevolge artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf *“rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Te dien einde werd de verzoekende partij door de verwerende partij op 8 november 2013 uitgenodigd bewijsstukken over te maken over haar huidige situatie.

De verzoekende partij heeft aan dit schrijven voldaan en diverse stukken overgemaakt aan het bestuur, zo ondermeer heeft zij diverse stortingsbewijzen overgemaakt inzake de betaling van onderhoudsgeld voor haar kind. Uit deze bewijzen blijkt de grootte van het bedrag alsook de regelmatigheid ervan.

De bestreden beslissing bevat met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij een kind heeft in België de volgende motieven: *“(…) Betrokkene legde volgende documenten voor: (...) betalingsbewijzen onderhoudsgeld voor het gezamenlijk kind van betrokkene en de referentiepersoon: deze documenten bewijzen dat betrokkene onderhoudsgeld betaald. Echter, met deze documenten is niet bewezen dat er sprake is van een affectieve band, noch is er aangetoond dat het recht van bewaring / het omgangsrecht bij onderlinge overeenkomst dan wel bij gerechtelijke beslissing aan betrokkene werd toegewezen.”*

De verzoekende partij betoogt dat *“De overheid op dat punt geen pertinent afdoend en grondig onderzoek (heeft) doorgevoerd middels het expliciet bevragen hieromtrent van verzoeker dan wel de voormalige partner, moeder van het kind.”* De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een verklaring van de moeder van het kind, die het volgende vermeldt: *“Hierbij deel ik mee dat ik M. H. (de mama van B. O.), dat B. om de 2 weken een weekend doorbrengt bij zijn vader C. O. sinds 01/01/2014. De helft van de schoolvakanties brengt B. door bij zijn vader. De alimentatie van 110 euro wordt maandelijks gestort op de rekening van de mama. Elke maand voor de 10de van de maand. De omgangsregelingen zijn overeengekomen (...).”*

De Raad wijst erop dat artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet ertoe strekt het gezinsleven van de verzoekende partij te laten beoordelen door de verwerende partij. Hoewel verzoekende partij aangaande haar gezinsleven enkel stortingsbewijzen van onderhoudsgeld voor haar kind heeft voorgelegd, kan daaruit hoegenaamd niet zomaar worden afgeleid dat niet blijkt dat er een affectieve band zou zijn met het kind of dat niet blijkt dat er enig omgangsrecht is. Het betreft *in casu* immers bewijzen van regelmatige stortingen voor een bedrag van 110 euro zodat het niet gaat om

sporadische betalingen of minieme bedragen. Gelet op het feit dat de verzoekende partij wel degelijk aanwijzingen heeft voorgelegd van de band met haar kind, weze het dan wel beperkt tot het bewijs van het betalen van onderhoudsgeld, alsook gelet op het feit dat verzoekende partij voor de beëindiging van het partnerschap steeds heeft samengewoond met haar kind – gegeven dat gekend was aan het bestuur - en derhalve er niet zomaar kan van uitgegaan worden dat door het loutere feit dat verzoekende partij thans niet meer samenwoont met het kind er geen sprake meer is van nog enig affectieve band kwam het aan de verwerende partij toe als zorgvuldig handelend bestuur om verdere inlichtingen te bekomen van de verzoekende partij omtrent de werkelijke draagwijdte en inhoud van de band tussen verzoekende partij en haar kind.

Het verweer in de nota waar erop gewezen wordt dat enkel stortingsbewijzen werden voorgelegd, kan gelet op voorgaande bespreking geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

In casu maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.5. Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Dit volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing over te gaan. Er bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking van de overige middelonderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER